

Hänsel* i Gretel*

RECU LL DE PREMSA

12 de juny de 2016

Hänsel* i Gretel*

PREMSA ESCRITA

1. **La Vanguardia** Cultura|s – Perico Pastor *Patufet* 11.VI.2016
2. **La Vanguardia**. *El periodisme cultural, a la revista Hänsel i Gretel* 24.V.2016
3. **El Punt Avui**. David Castillo. *El sotabosc cultural i la indústria urbana*. 8. V.2016
4. **La Vanguardia**. Esteban Linés. *Festival musical o destinació turística* 12.IV.2016
5. **La Vanguardia**. Teresa Sesé. *MNAC de Barcelona?* 30.III.2016
6. **Ara**. Xavier Marcè. *La crisi de la comunicació pública*. 16.II.2016
7. **La Vanguardia**. *Les paradoxes de la Barcelona artística*. 14.II.2016
8. **El País**. Cuadern. *La caseta de xocolata*. Ángela Molina. 28.I.2016
9. **La Vanguardia**. Miquel Molina. *Blues urbà*. 17.I.2016
10. **La Vanguardia**. Ignacio Orovio. *Hänsel i Gretel és més que un conte*. 15.I.2016
11. **El País**. Roberta Bosco. *La cultura quiere salir del bosque*. 15.I.2016
12. **El Punt Avui**. *Una publicació cultural de conte*. 15.I.2016
13. **ARA**. Xavier Bosch. *Hänsel i Gretel i el nou govern*. 15.I.2016
14. **ARA**. *Neix Hänsel i Gretel, una publicació cultural sobre Barcelona*. 15.I.2016
15. **El Periódico**. *Exiliados en el bosque*. 4.I.2016
16. **El Mundo**. 20 años. Fèlix Riera. *Hänsel y Gretel siguen perdidos en el bosque*. 23.IX.2015
17. **El Mundo**. Rafael Vallbona. *Cultura, Política, cultura*. 17.IX.2015

PREMSA DIGITAL

1. **La Vanguardia**. *El periodisme cultural, a la revista Hänsel i Gretel* 23.V.2016
2. **El Punt Avui**. David Castillo. *El sotabosc cultural i la indústria urbana*. 8. V.2016
3. **La Vanguardia**. Esteban Linés. *Festival musical o destinació turística* 12.IV.2016
4. **La Vanguardia**. *Diàlegs Barcelona. Conversa íntegra entre...* 14.II.2016
5. **ARA**. Xavier Bosch. *Hänsel i Gretel i el nou govern*. 15.I.2016
6. **El Diario.es**. Ana Albareda. *Nace la revista digital "Hänsel y Gretel"...* 14.I.2016
7. **El Món.cat** Alexia L. Ferret. *Hänsel i Gretel, la nova revista...* 14.I.2016
8. **Europa Press Catalunya** 14.I.2016
9. **La Vanguardia.es** Isabel Martínez. *Nace Hänsel i Gretel, una revista...* 14.I.2016
10. **El Punt Avui.cat** Jaume Vidal. *La xocolata de Hänsel i Gretel*. 15.I.2016
11. **El Punt Avui.cat** Carla Gimeno. *Una publicació cultural de conte*. 15.I.2016
12. **El País.es** Roberta Bosco. *La Cultura quiere salir del bosque*. 15.I.2016
13. **Aldia.cat** *Neix una revista cultural centrada en la creativitat de Barcelona*. 14.I.2016

Hänsel* i Gretel*

PREMSA ESCRITA

al fons a la dreta

Patufet

Els amics Fèlix Riera i Lluçà Homs, expel·lits de la carlinga de CiU durant les turbulències hivernals del procés, van botar al gener la nau digital Hänsel i Gretel, que navega per les estancades aigües de la nostra cultura mentre envia i rep a través de l'èter oceànic nombrosos missatges embotellats i proposa interessants diàlegs entre els diversos actors i intèrprets de les diferents arts, a veure si canviem de conte i sona la flauta d'Hamelin que ens tregui a tots d'aquesta casa dolçassa en què ens cuina una fetillera innominable. En bona amistat amb un altre eficaç invent digital, el Núvol de Bernat Puigtobella, sí que s'esforcen per reanimar el zombi. Gràcies.

Amb motiu del dia dels museus, Fèlix Riera va publicar un article elegíac rememorant la importància dels museus, i reivindicant sobretot l'esperit que va animar la seva fundació, barreja útil del desig de presumir i el de compartir, el d'impressionar i el d'instruir, que sembla haver canviat en una frisança primària per marcar paquet (i evadir impostos), un domini del continent sobre el contingut i un domini molt ferri dels comissaris i assessors sobre tot el procés.

És cert en gran part. No miro a ningú, que després em renyen, però a casa nostra tenim mostres de tot. Fora, que és on la gent es gasta els diners en art, proliferen pseudomuseus pseudooberts al públic, diplodocus per exhibir col·leccions poc rigoroses, i encara grans museus com el Museu d'Art Modern de Nova York, que és el pare de tots els altres i que sembla que s'està fent el *seppuku* diluint una col·lecció modèlica en un poti-poti de banalitats. Encara que al costat d'això, a la mateixa ciutat, hi hagi l'exemplar creixement del Metropolitan Museum i el renaixement del Whitney.

No els avorriré ni m'avorriré amb una altra repetició de la polèmica MNAC/Macba i quin dels dos hauria d'acollir els artistes de pro que no són a cap dels dos. Però sí que vull recordar que en aquestes latituds hi som bastants artistes no massa dolents. I suggerir que suficients per muntar espais expositius dignes, no extravagants de disseny ni de despesa, capaços de revitalitzar geografies i urbanismes on no passa res ni ningú, que omplirien la vida del ciutadà, i augmentarien una miqueta el PIB, sense dependre del famós circuit internacional. No s'ho creuen? Ja ho veuran.

(Hänsel, Gretel, i les engrunes.)

ARTS

Dissabte, 11 Juny 2016

21 Culturals La Vanguardia

PERICO PASTOR

PANORAMA

El periodisme cultural, a la revista 'Hänsel i Gretel'

DEBAT ▶ La revista digital *Hänsel i Gretel* publica el seu tercer *Diàleg Barcelona*. Sergio Vila-Sanjuán (responsable del suplement *Cultura/s* de *La Vanguardia*) i Jordi Nopca (periodista al diari *Ara*) discuteixen la situació actual de la informació cultural. Junta-ment amb els editors Lluçia Homs i Fèlix Riera també hi el galerista Carlos Duran, l'editora Eugènia Broggi i l'escriptor i gestor Manuel Guerrero.

TENIU EL DIÀLEG SENCER ENTRE
NOPCA I VILA-SANJUÁN A
<http://bit.ly/1OJkaFJ>

Hänsel* i Gretel*

El Punt Avui. 8.V.2016

L'APUNT

El sotabosc cultural i la indústria urbana

David Castillo

Es va inaugurar al Palau Macaya, de La Caixa, el cicle de diàlegs *Les empreses creatives, una realitat cultural*. La primera conferència va ser impartida per Lucía Homs, activista cultural, galerista i impulsor, amb Fèlix Riera, de la revista digital *Hänsel i Gretel*. Homs va traçar una visió sobre la incidència social i econòmica que tenen les empreses culturals –s'estima que un 3,8% del PIB i un 4,1%

de l'ocupació–. Ho va fer ampliant l'espectre de les activitats creatives clàssiques a altres disciplines com ara la cuina de qualitat i els videojocs, activitats sovint detestades en l'àmbit tradicional. El tsunami de la crisi, la burocratització i l'actiu sotabosc cultural que ha resistit van aflorar per una panoràmica oportuna sobre una realitat que no hauria de ser aliena a l'evolució social.

Alberto Guijarro i Ricard Robles, del Primavera Sound i el Sónar, en els 'Diàlegs Barcelona' de la revista 'Hänsel* i Gretel*'

Festival musical o destinació turística

BARCELONA Redacció

"Els festivals musicals que es fan a Barcelona han partit de l'impuls de la societat civil". La frase és d'Alberto Guijarro, codirector del festival Primavera Sound, un dels dos grans esdeveniments musicals que acull Barcelona amb el Sónar. Al seu costat, Ricard Robles, codirector també d'aquest últim. Ells dos protagonitzen el segon diàleg que edita Hänsel* i Gretel* (publicació digital promoguda per l'editor i productor audiovisual Fèlix Riera i el galerista Lluçà Homs, <http://hanseligretel.cat>) amb la qüestió de com s'ha de casar el model que tenen ells dos de la capital catalana amb un altre de menys creatiu, el de cobejada destinació turística, com a teló de fons.

Fèlix Riera els posa en situació: per part de la ciutat hi ha la necessitat de relacionar-los amb el turisme, sent com són coresponsables d'aquests festivals? Tant l'un com l'altre recorren a les seves respectives històries. "El Primavera Sound és herència de la feina que ja feiem a l'Apolo, una feina molt lligada a la creació de base i d'artistes emergents. I no és fins que, per donar resposta a una necessitat, fem el pas de crear el festival i comencem a parlar amb les institucions que ens adonem de la necessitat de construir un discurs perquè se'ns entengui (...) I és per adaptar-nos al seu llenguatge que comencem a parlar d'impacte econòmic: però no treballem perquè la ciutat tingui

LUIS TATO / ARXIU

Una imatge típica de l'última edició del Sónar de Dia

més turisme, tot i que si Barcelona s'aprofita de la nostra feina, encantats", rebla Guijarro.

La radiografia de Robles no queda lluny: "Quan va néixer el Sónar, el 1994, no és que la ciutat fos un desert cultural però sí que patia la ressaca postolímpica i tenia escassetat d'equipaments, diners i actitud, de saber quin era el relat que volia construir. Vam detectar que hi havia una manera d'entendre la creació

vinculada a les noves tecnologies que portava els artistes a trobar noves formes d'expressió i que a la nostra ciutat no hi havia un lloc per vehicular-les (...) La nostra voluntat és més d'artesà que d'estrateg, però estem dins d'un mercat amb regles i d'una ciutat amb una política turística de la qual ens hem convertit en actiu".

La pregunta sobre el model de festival musical lligat a una ciu-

tat específica la deixa sobre la taula Riera, i és Guijarro qui no ho dubta gens: "Muntar un festival musical en un recinte es pot fer en qualsevol ciutat, però fer-ho a Barcelona és el que ens converteix en singulars". A més, recalca, "ni el Primavera ni el Sónar són només un festival, són esdeveniments musicals, dels cinc o deu més importants del món". Malgrat això, de dificultats n'hi ha moltes, començant

per les que hi ha a casa. "Has de parlar amb responsables d'institucions que no t'ho posen tan fàcil com els que lideren els àmbits de la cultura" (Guijarro); "Ni Barcelona ni el país no ajuden a facilitar els tràmits. Hi ha una enorme burocratització de processos que són reiteratius cada any" (Robles).

La recerca d'un model de ciutat és l'escenari de fons. Per

"No treballem perquè Barcelona tingui més turisme, però sí l'aprofita, encantats", diu Alberto Guijarro

Ricard Robles, "Barcelona ha de buscar el seu lloc i, en qualsevol cas, seleccionar en quina lliga vol competir, ser honesta amb els potencials reals i deixar-los ben clars (...) Se'ns esgoten les possibilitats de ser un bon lloc per viure-hi els artistes, la nostra celebrada qualitat de vida hauria de ser la raó fonamental que fes que la comunitat artística es trobés a gust a Barcelona. Si propiciem la destinació turística i oblidem que aquesta comunitat ha de poder trobar espais per crear i viure, ens podríem convertir en ciutats com Canes o Frankfurt, que no em semblen models desitjables". ●

 EL DIÀLEG ÍNTEGRE ENTRE GUIJARRO I ROBLES A L'ENLLAC <http://bit.ly/22p1pNY>

CÉSAR RANGEL / ARXIU

El Museu Nacional d'Art de Catalunya opta per desplegar el seu acrònim

La revista digital 'Hänsel i Gretel' reobre el debat sobre un possible canvi de nom del museu que l'identifiqui amb la ciutat

MNAC de Barcelona?

TERESA SESÉ
Barcelona

Al cap de poc d'arribar a la direcció del Museu Nacional d'Art de Catalunya, l'agost del 2012, Pepe Serra es va convertir en protagonista involuntari d'una serp d'estiu a propòsit d'unes declaracions a Catalunya Ràdio sobre el handicap de projectar internacionalment el museu nacional mitjançant un acrònim, MNAC, amb què no estaven familiaritzats ni tan sols una bona part dels catalans.

Serra va suggerir la idea d'aprofitar l'impacte de la marca Barcelona per reforçar la seva identitat al món, i les seves paraules van provocar un incendi mediàtic que encara cueja. Un equipament de país vinculat al nom d'una ciutat? Això volia dir que la institució perdria l'atribut de nacional o la referència a Catalunya? Ahir la revista cultural en línia *Hänsel i Gretel* reobria el debat suscitant a les xarxes tota mena de posicionaments, a favor i en contra.

Però pel MNAC simplement no hi ha debat. Perquè no tenen cap pretensió de canviar de nom. El problema amb què s'enfronten és un problema de comunicació, que no rau en la seva denominació sinó en les sigles, que els darrers anys han desaparegut totalment de les seves comunicacions i fins i tot del logo, on figura el nom complet: Museu Nacional d'Art de Catalunya. L'acrònim ha estat eliminat del portal web (www.museunacional.cat) i el nom del seu compte de Twitter ha estat rebatejat com a Museu Nacional, BCN, vinculant-lo així a la ciutat on s'ubica, de la mateixa manera que la National Gallery s'associa a Londres o el Museu del Prado a Madrid malgrat que tots dos tenen categoria de museus nacionals.

Els acrònims, tan en voga en el moment que es van obrir bona

part dels museus, a poc a poc van cedint pas a noms molt més identificables pel públic: avui, per exemple, pràcticament ningú no es refereix al Reina Sofia com a MNCARS.

En el moment que va esclatar la polèmica, el llavors conseller de Cultura Ferran Mascarell va concloure el debat assegurant que el museu no canviaria de nom -també Pepe Serra va aclarir en un comunicat que no havia tingut pas aquesta intenció- i el tinent d'alcalde de cultura de Barcelona, Jaume Ciurana, es va mostrar taxatiu en l'oposició "a amagar la nació que el museu representa". Ahir, tant el nou conseller Santi Vila com la comissió de Cultura de l'Ajuntament Berta Sureda van declinar d'entrar en el debat. Des del MNAC, asseguren, ningú no s'ha plantejat cap canvi de nom i

El museu ja ha enterrat l'acrònim i es dona a conèixer amb el nom complet

per tant no es pronunciaran sobre això fins que no es arribi aquesta situació.

"Seria molt positiu incorporar el nom de Barcelona al MNAC. Ajudaria a potenciar internacionalment la marca del museu. Molts museus que són emblemàtics per als seus països porten el nom de les ciutats on són", opinava ahir el galerista Joan Anton Maragall a *Hänsel i Gretel*, i feia un suggeriment: "Tenim un exemple proper que és l'Orquestra Ciutat de Barcelona i Nacional de Catalunya. Per què no Museu d'Art de Barcelona i Nacional de Catalunya?".

Al mateix fòrum de debat que impulsava el galerista Lluïa Homs i el productor i editor Fèlix Riera, la periodista Patri-

cia Gabancho considera que "la norma hauria de ser 'no faràs servir el nom de Barcelona en va', i l'art que acull el MNAC és de tot Catalunya, per això és un museu nacional. Reduir el concepte nació a la marca Barcelona és un error". Tot i així, matisa: "Això no vol dir que no es pugui parlar, en la publicitat, del 'MNAC de Barcelona', com qui parla del MoMA de Nova York. Però respectem història, contingut i país".

Tampoc no es mostra partidari d'un canvi de nom l'escriptor i dramaturg Jordi Coca. "No s'hauria de tocar", opina. "Està molt bé com està. El Louvre no es diu Louvre-Paris. El MNAC és el gran museu del país i el nom ho diu tot". Una altra cosa, afegeix, i aquí coincideix tant amb Patricia Gabancho com amb la política de comunicació que està duent a terme el museu, "és que en la publicitat es remarqui que és a Barcelona, però d'aquí a tocar el nom hi ha molta diferència".

Per la seva banda, el sociòleg, filòsof i crític d'art Arnau Puig, agitador cultural i un dels integrants de Dau al Set, va més enllà: "Em sembla que el nom d'un museu no ens indica la seva qualitat, però en canvi sí que ens n'indica la intenció. (...) El Museu Nacional d'Art de Catalunya porta aquest nom perquè ens cal fer constar que Catalunya té un museu nacional. És el projecte de Prat de la Riba, d'en Folch i Torres i del catalanisme irredeempt: que consti que tenim identitat. Si s'hi afegeix Barcelona demostrarem que no tenim prou identitat i que l'hem de manllevar d'un eslògan que ha fet fortuna. Jo, que l'he visitat des del 1941 -m'hi passejava tot sol- n'he dit sempre el museu de Montjuïc o el romànic". I conclou: "Quan puguem fer el que vulguem aleshores posarem els noms que la societat ens doni per a les coses i les nostres realitzacions. Per ara, no perdem més el temps".●

La crisi de la comunicació pública

El debat –sigui endurit o asossegat– que confronta opinions i permet mesurar en la seva justa mesura la vàlua real de les conviccions és un indicador de qualitat de tota societat democràtica i, per tant, promoure'l és un deure inexcusable dels mitjans públics de comunicació. Formalment aquesta realitat es compleix àmpliament, però si anem al detall aquesta afirmació esdevé discutible; i en aquest sentit, TV3, Catalunya Ràdio, TVE i en general totes les plataformes públiques de comunicació estan vivint actualment una crisi de credibilitat. La reestructuració general dels mitjans i la seva multiplicació digital han acabat amb l'època dels grans liderats d'audiència i ara els èxits es mesuren en xifres que rarament sobrepassen el 15% del *share*, la qual cosa, probablement, contribueix a incrementar la contundència dels missatges polítics de caràcter institucional. Malgrat tot, donem als mitjans de comunicació tradicionals (públics o privats) una importància més gran de la que realment tenen, cosa que no canviarà fins que disposem de mesuradors d'audiència de nova generació que permetin conèixer de manera més versemblant quin és l'impacte real de cada mitjà.

Amb audiències tan fragmentades estranya poc que els mitjans treballin aferrissadament per mantenir amb fidelitat clientel·les de les quals es coneix perfectament la seva posició ideològica, i que evitin tractaments de la informació (i a vegades de l'entreteniment) més generals, que, probablement, els podrien fer perdre alguns punts en el mapa del rendiment comunica-

tiu. Guanyar nous públics podria perfectament amenaçar l'estabilitat dels que s'ha aconseguit mantenir amb anys de feina.

Els mitjans públics viuen amb aquesta por, circumstància relativament lògica quan estan en joc pressupostos i llocs de treball. Per canviar-ho, caldria fer una relectura global del paisatge comunicatiu, una redefinició dels sistemes d'anàlisi d'audiències i segurament una revisió completa del negoci de les agències de mitjans.

En aquest context no ens ha de sobtar la creixent importància dels nous mitjans digitals, majoritàriament organitzats amb estructures de baixa intensitat econòmica, molt permeables a una participació de qualitat que els mitjans tradici-

XAVIER MARCÉ

ECONOMISTA

Els mitjans públics haurien d'obrir-se a tota mena de debat ciutadà

onals han exclòs o menysvalorat, i tremendament receptius a tots aquells aspectes de la societat que esdevenen un potencial focus d'opinió i reflexió compartida. No es tracta únicament d'una batalla entre formats tradicionals i internet, ni d'una competició entre institucions i societat civil. És una manifestació més de com s'està produint el debat sobre l'espai públic de la comunicació.

En alguns àmbits de l'activitat pública, i especialment en aquells que creen elements simbòlics d'enorme valor afegit, com el patrimoni, l'art o la creació cultural, la falta de debat és clamorosa, i l'aparició de propostes privades de participació i comunicació perfectament explicable. Que existeixin projectes com Ràdio

La Llacuna, *Revista Rambla*, *La Mareja* (a Madrid) o *Nativa*, o que sorgeixin iniciatives culturals com *Hänsel* i Gretel**, no s'explica únicament per la ductilitat de la xarxa i la seva capacitat per multiplicar l'empoderament social, sinó per les dificultats dels mitjans públics per transformar-se en autèntiques plataformes obertes a tota mena de debat ciutadà.

Ben entrats al segle XXI, dissenyar i mantenir un espai de comunicació personal o col·lectiu de baix cost és una opció fàcil a l'abast de tothom. Una altra qüestió és viure'n, cosa que no preocupa a molts dels comunicadors en la mesura que el seu objectiu és clarament sociopolític. Es tracta d'un fenomen extraordinari i molt valuós que hauria de fer pensar els responsables públics sobre l'autèntic valor de la informació. Darrere d'un blog inquiet, d'una revista insurgent o d'una ràdio cultural a la frontera de la legalitat sovint hi ha una pinça institucional que no deixa respirar amb la tranquil·litat necessària una opinió rebel. Una altra cosa és el mitjà privat que mira legítimament l'oportunitat de negoci que sorgeix dins el molt ocupat mapa global de la comunicació.

Cap mitjà públic de comunicació ha explotat amb la intensitat que permeten les noves tecnologies el seu potencial de xarxa, bé sigui a la TDT o a internet, afavorint la creació a baix cost de noves plataformes de comunicació, prescripció i debat social, polític o cultural. Que això generi frustració en una part important de la societat no ens hauria d'estranyar, i que sorgeixin com bolets alternatives crítiques tampoc.

PERE TORDERA

BARCELONA Redacció

"La societat catalana és petitburgesa i conservadora, més que la de París o la de Madrid", respon Albert Serra a la pregunta de si Barcelona se sent especialment incòmode amb l'art contemporani. La qüestió la deixa a l'aire productor audiovisual i editor Fèlix Riera, després d'assenyalar les paradoxes d'una ciutat que, en ple modernisme, la mateixa burgesia que pagava aquella nova arquitectura penjava a casa seva quadres de Rusiñol mentre a París feia eclòsio el cubisme, o que, en plena transformació de la Barcelona olímpica, es rebutgés el *Mitjé* de Tàpies per a la sala Oval del MNAC. "També és una representació de la nostra economia, perquè algú ha de pagar i justificar la despesa... L'exhibicionisme d'allò que pugui posar en risc la pau social no està ben vist aquí", continua argumentant el cineasta.

Albert Serra:
"La societat catalana és petitburgesa i conservadora, més que la de París o Madrid"

Albert Serra (Banyoles, 1975) no és l'únic interpel·lat. L'acompanya Ignasi Aballí (Barcelona 1958), últim premi Miró, a qui el Reina Sofia li consagra actualment l'exposició *Sense principi / sense final*. La trobada entre tots dos s'emmarca dins dels Diàlegs Barcelona, el primer d'una sèrie de periodicitat mensual impulsat per Hänsel* i Gretel* (<http://hanselgretel.cat>), revista digital que promouen el mateix Fèlix Riera i el galerista Lluçia Homs, també present i activador del debat.

Riera obre foc a partir d'una conclusió extreta de dues lectures recents: *La salvació de lo bello*, de Byung-Chul Han, i *Libros secretos*, de Jacobo Siruela. Un dels mals de la societat moderna, sosté, és la separació entre les coses boniques, és a dir, ornamentals, i el que és sublim, producte de fractures, ferides, alteracions... Els artistes s'es-

Ignasi Aballí i Albert Serra protagonitzen el primer dels Diàlegs Barcelona que impulsa la revista digital Hänsel* i Gretel*

Les paradoxes de la Barcelona artística

La plaça del Macba en una fotografia feta la passada setmana

LAURA GUERRERO

tan retirant de la sublimació per connectar més amb la ciutadania? "En aquesta societat tan hiperconnectada i de consum, la fractura que més espanta és la de la incomprensió, perquè provoca el fracàs... Les experiències més extremes o les que estan desenvolupades d'una manera més personal espanten...", afirma Serra. Ignasi Aballí no és partidari de generalitzar. "Hi ha pràctiques que posen per davant la condició fàcil, epidèrmica, espectacular..., però també hi ha creadors que treballen des d'una

actitud més crítica, sense tenir en compte aquest aspecte. Tant el mercat com la crítica estan fent aquesta fractura més pronunciada: el que funciona al mercat no determina la contemporaneïtat, i els artistes que estan marcant la contemporaneïtat no tenen un retorn..."

Són els museus aquests forats negres dels quals ens parla Jean Clair, simples acumuladors d'objectes que la gent no podrà veure? "L'element fetitxista sempre el tindran perquè garanteix el seu valor,

és el que els justifica...", diu Serra. "L'art com a experiència és més difícil de vendre políticament... Els artistes, tret dels artistes empresa, pensen la seva obra com a experiència, però és difícil que el poder polític es gastí els diners públics en l'art que s'ha de viure com a experiència... És difícil que el poder entengui que l'art té un valor cultural. Per ells el valor cultural ha de ser visible, quantificable patrimonialment. I per canviar-ho necessitariem uns gestors culturals molt més avançats".

Per la seva banda, Aballí defensa que "les ciutats amb una vida cultural rica tinguin institucions que la facin visible i la comuniquin... No són forats negres on es disposen obres, sinó que s'han d'activar; no són un magatzem de festos, han de servir per enriquir la ciutat. Una altra cosa és com se seleccionen les obres i com s'arriba a un consens sobre què té valor com a eina per entendre el lloc on vius".

Perquè l'art, sosté, és útil per llegir el món. I per això és bàsica l'educació: "M'he trobat estudiants d'art de 18 o 20 anys que no els importa el Macba, el consideren anacrònic, no hi han anat mai... Em preocupa. Per què aquesta desafecció?"

Serra aventura una hipòtesi: "Potser el Macba té una imatge freda. Per afavorir els fluxos de visitants, normalment els museus complementen les seves programacions: exposicions més comer-

Ignasi Aballí:
"Hi ha estudiants d'art de 18 o 20 anys que no els importa el Macba; no hi han anat mai"

cial amb d'altres que no ho són tant, però aquí no ha estat possible per qüestions econòmiques".

"El problema és que el Macba no té públic, davant del Pompidou ningú no fa skate perquè l'espai està ocupat per les cues de públic que hi vol entrar", etziba Riera. "La gent és a fora o a dins. Si és a fora és per algun motiu", concedeix Serra. I Aballí conclou: "Potser és més interessant el que passa a fora que dins. Hi ha un text de Rémy Zaugg, un pintor que m'interessa molt, que diu que, quan visites el Pompidou, abans d'arribar davant d'una obra has tingut tants impactes visuals que l'obra ja no té importància. És un problema de la concepció dels museus espectaculars: l'edifici és més important que els continguts".

TEMU EL DIÀLEG SENCER ENTRE SERRA I ABALLÍ A <http://bit.ly/1KPr5c>

Hänsel* i Gretel*

El País. 28.I.2016

Els creadors de 'Hänsel i Gretel', d'esquerra a dreta: Fèlix Riera, Xavier Marcé i Lluçia Homs, amb Eduard Escoffet.

ART

La caseta de xocolata

Àngela Molina

El conte infantil *Hänsel i Gretel* —en versió catalana, *La caseta de xocolata*— és un clàssic alemany que també dona nom a una sandvitxeria a Quito (Equador), una botiga de roba de nens a Mieres (Astúries), un col·legi a Santiago de Xile, una bomboneria a Kosuyolu (Turquia) i una òpera en tres actes, del britànic Engelbert Humperdinck. Es veu que el títol del popular conte anònim recollit pels germans Grimm té una versatilitat apta per a aquest món global, ja que tracta d'una veritat insidiosa: la pobresa no millora el caràcter de l'ésser humà sinó que el fa més egoista i menys sensible al sofriment aliè. L'última franquícia nascuda en l'òrbita d'aquest conte de fades ha aparegut a Barcelona. Es tracta d'una revista cultural online conduïda per Lluçia Homs, exgalerista i exdirector de l'ICUB, i Fèlix Riera, exdirector de l'Institut Català de les Indústries Culturals de la Generalitat i de Catalunya Ràdio entre 2012 i 2015, els dos sota el govern de CiU. Com a coadjuvant, el Grup Focus SA / Xavier Marcé. Comença la funció.

Homs i Riera defensen que *Hänsel i Gretel* servirà per "impulsar el diàleg plural i transdisciplinar a la ciutat". L'al·legoria escollida identifica els dos germanets desnonats pels seus propis pares com "els creadors perduts al bosc, a l'espera que la societat torni a tenir consciència de la importància de l'art. La mare —afirmen els emprenedors— és l'Estat, que segueix considerant la cultura un aspecte superflu, i el pare és el mateix sistema cultural, incapaç de defensar els seus fills. La bruixa, àlter ego de la mare, representa la política estatal espanyola amb la seva màgia negra en forma d'un IVA del 21%, una llei de mecenatge inadequada i una política d'inversions absent. Els còdols són les pistes

que els artistes van deixant per ocupar un lloc central en la societat i no romandre perduts en els límits difusos entre el bosc i el camí ocult en la nit". No us perdeu el corol·lari del conte: igual que per a Le Corbusier l'habitatge era una "màquina d'habitar", *Hänsel i Gretel* serà una "màquina de pensar".

No cal ser psicòleg —Bruno Bettelheim ja ho va fer admirablement en la seva *Psicoanàlisi dels contes de fades*— per analitzar el conte, l'original i l'actual, com una manifestació de les pulsions que patim els individus davant l'abandonament/sortida de la política. En el seu influent assaig, l'escriptor vienès precisa: "Hänsel i Gretel creuen que els seus pares tramen un pla per abando-

'Hänsel i Gretel', una revista impulsada per exgestors polítics per 'salvar' Barcelona

'Singularitat' és una pel·lícula que plasma una cacofonia d'imatges fosques

nar-los i deixar-los morir d'inaniació. L'angoixa que els nens experimenten en adonar-se que la mare ja no vol satisfer les seves necessitats orals els porta a creure que aquesta s'ha convertit en un ésser poc afectuós i egoista. La por de morir de fam els obsessiona. Però el nen ha de superar i sublimar els seus desitjos de destrucció més primitius, perquè si no s'allibera d'ells, els seus pares o la societat els obligaran a fer-ho. La caseta de xocolata representa una existència basada en les satisfaccions més primitives".

Qui sap quines fixacions orals van tenir Hänsel/Riera i Gretel/Homs per escollir aquest títol com un signe salvador d'"una Barcelona culturalment cansada" (!), ells que durant quatre anys van tenir el poder de vigoritzar aquesta ciutat que ara creuen indolent i astènica. Ja sabem el final de la història: els dos germans tornen a la casa on vivien, on ara sí, gràcies a les donacions extremes de casa de la bruixa, trobaran la felicitat. Perquè no es pot trobar la felicitat fora de la llar. Fora del poder.

En la mateixa excursió pel "perillós bosc de la cultura" ens topem amb el treball de cineasta Albert Serra en la que va ser "caseta de xocolata" de Lluçia Homs fins fa ben poc. El film *Singularitat* és un altre bosc encantat, una cacofonia d'imatges ombrívoles que, en lloc de bruixes i cases de torró, empra fàbriques, drons, cercadors d'or, éssers corruptes i prostitució. La pel·lícula va representar Catalunya en l'última biennal de Venècia, i ara apareix transmutada en vuit pantalles, en lloc de cinc, i més durada: tretze hores. Ara bé, l'autoria no està gaire clara: a l'entrada del Palau de la Virreina veiem anunciada la mostra amb els noms de l'autor i, magníficament, el de la comissària, que és en realitat la veritable artista. Albert Serra no és Ferran Adrià. La seva obra no necessita el suport d'un comissari molecular, ni esferificacions, liofilitzacions o espessidors. Només una gran pantalla. A *Singularitat*, el barroquisme del dispositiu l'emmuideix.

SINGULARITAT

Catalunya a Venècia. Albert Serra. La Virreina. Fins al 14 de febrer. Comissària: Chus Martínez.

HÄNSEL I GRETTEL

<http://hanseligretel.cat>

BLUES URBÀ

Miquel Molina

L'estranger

Nacionalisme i cosmopolitisme són en essència dos conceptes contraposats. Només quan des dels dos costats es rebaixa la càrrega doctrinària es poden obrir espais d'intersecció: per entendre'ns, aquelles etapes d'humor variable i reactiu en les quals algú es pot sentir més a prop o més lluny de cadascun dels dos termes en funció de qui li reprova la seva manera de pensar.

Si bé és veritat que els nacionalistes reben aquests dies crítiques injustament virulentes, també ho és que des de certs sectors del nacionalisme català s'ha denigrat el terme *cosmopolita*: serveix per definir, segons l'opinió d'alguns sobiranistes, aquell que dissimula el seu nacionalisme espanyol amb una pretesa vocació internacionalista. Importen poc els punts de vista de Diògenes, Kant o Ulrich Beck i l'obsessió cosmopolita d'un clàssic tan vigent com Stefan Zweig. El cosmopolitisme s'estigmatitza aquests dies com si es tractés d'una subtil forma de neocolonialisme, ja que se li atribueix la capacitat de diluir l'essència del més feble.

Evitem, doncs, aquest polèmic terme i parlem del fet de voler ser estranger, o de l'afecció a la idea de sentir-se estranger i de relacionar-s'hi. En un sol dia, el dijous 14, enllacem tres situacions en les quals des de Barcelona s'expressa, amb diferent intensitat, una vocació d'estrangeria. Val la pena ressenyar-les.

"M'agrada molt ser estranger", subratlla **Eduardo Mendoza** en un dinar-col·loqui organitzat en honor seu pel Cercle del Liceu. L'escriptor, que presenta la seva última novel·la, *El secret de la model extraviada*, respon així quan se li pregunta per què últimament passa més temps a la seva casa

Eduardo Mendoza continua fidel a Barcelona com a escenari de ficció, però sol refugiar-se a Londres. Es reivindica com a estranger, una paraula que ens ve a rescatar davant el descrèdit intencionat del terme 'cosmopolita'

Pere Gimferrer segueix atentament les paraules d'Eduardo Mendoza, dijous al Cercle del Liceu

de Londres que a Barcelona. Sense dir-ho expressament, Mendoza no oculta que la seva decisió es deu en part al seu malestar amb la situació política catalana, però emfatitza que sempre li ha agradat veure's envoltat d'estrangers. I confessa que està una mica cansat que s'identifiqui la seva obra amb Barcelona: "Aquesta és la ciutat que coneix, és lògic que escrigui sobre Barcelona". Mendoza, que va guanyar el Planeta amb una trama ambientada a Madrid, es

mou en el seu últim llibre en una doble Barcelona: l'anterior i la posterior a la irrupció del turisme massiu. "Barcelona és una família amb qui ja he conviscut molts anys; per això quan puc me'n vaig al meu refugi de Londres", conclou, abans de firmar una dedicatòria a una lectora identificant-se a si mateix com un "extraterrestre".

Unes hores després, al Mercat de les Flors, nou artistes de nou nacionalitats representen la peça de dansa *Fractus V*, core-

ografiada pel belga **Sidi Larbi Cherkaoui** amb textos de **Noam Chomsky**. La manipulació de l'intel·lecte i la llibertat d'informació són el fil conductor d'aquest energètic espectacle en el qual conviuen el flamenc, el hip-hop, el ball contemporani o el lindy hop. O sigui, la demostració que la música i la dansa configuren avui una escena global. Se senten ovacions.

Però si aquest muntatge apareix en aquest article és perquè lamentablement es tracta d'una excepció: el Mercat de les Flors és l'únic teatre barceloní (Liceu a part) que programa regularment companyies estrangeres, en aquest cas de dansa. I no és que el seu director, **Francesc Casadesús**, vagi sobrat de pressupost.

Hores abans, **Fèlix Riera** i **Lluçia Homs** han presentat a l'hotel Alma la seva plataforma Hänsel i Gretel, que promou el debat sobre la creació a Barcelona. Riera i Homs, que no són aliens al nacionalisme català i que han ocupat càrrecs públics amb CiU, suggereixen que Barcelona ha de superar l'entorn immediat per dialogar amb ciutats com Londres o París, amb les quals comparteix problemàtiques comunes. De fet, contraponen la idea de ciutat a aquest bosc pel qual vaguen extraviats *Hänsel i Gretel*.

"És a Barcelona -sostenen- on es configura una idea complexa de Catalunya. No es pot girar l'esquena a la realitat d'aquesta ciutat. L'evolució de l'ànima del país depèn de la capacitat de Barcelona de continuar tenint consciència que ha de capitanejar el procés de replantejament". I tot, afegeixen, amb vocació "cosmopolita".

mmolina@lavanguardia.es

Els reptes de Santi Vila

El nou responsable de Cultura hereta una conselleria infradotada pressupostàriament, un departament que és víctima d'una política de prioritats que ha llastat la gestió del seu antecessor, **Ferran Mascarell**. Tot i això, el seu tarannà obert al diàleg podria donar bons fruits. Un repte immediat és aconseguir que l'arxiu de Carmen Balcells es quedi a Barcelona. Mascarell ja ha treballat a fons en aquest sentit. **Santi Vila** i la seva contrastada capacitat d'entendre's amb el Govern de Madrid poden donar l'impuls definitiu.

Per què era una estrella David Bowie?

Perquè va crear desenes de temes memorables. Però al llibre d'**Alberto Manzano** sobre Kevin Ayers (*¿Por qué estamos durmiendo?*, Milenio) se suggereix que sempre va tenir grans aspiracions. Al Berlín dels setanta, Ayers, Bowie i **Iggy Pop** estaven a punt d'esnifar cocaïna quan algú va demanar un bitllet per enrotllar-lo. Ayers en va aportar un de 500 marcs. Van esnifar tots, i després Bowie es va guardar el bitllet a la butxaca. Ayers va descobrir que Bowie era una estrella i que ell no ho seria mai perquè no es va atrevir a reclamar-lo.

Model de prostitució, model de ciutat

El govern d'**Ada Colau** afronta un debat complex. La determinació amb què fins ara havia portat el problema de la prostitució, apostant decididament per la seva legalització en l'àmbit municipal, feia pensar que prèviament hi havia hagut un procés de reflexió i consultes. No era així. La frontal oposició de la federació d'associacions de veïns a normalitzar una activitat que, amb comptades excepcions, està sota el control de xarxes de traficants, augura una difícil gestió de la qüestió.

Hänsel* i Gretel*

La Vanguardia. 15.I.2016

El galerista Lluçia Homs i l'editor Fèlix Riera impulsen una revista cultural digital sobre Barcelona i la seva cultura

'Hänsel i Gretel' és més que un conte

IGNACIO OROVIO
Barcelona

A més d'un conte, *Hänsel i Gretel* és des d'ahir una revista. Una publicació digital i aperiòdica que s'anirà nodrint de manera irregular però amb

voluntat de crear miralls en ciutats comparables o envejades: París, Londres, Roma, Lisboa...

Impulsen la publicació Lluçia Homs, galerista i fins al juny director de promoció de sectors culturals de l'Institut de Cultura de Barcelona, durant l'alcaldia de Xavier Trias, i Fèlix Riera, editor i director de

revista té un consell editorial en què, a més de Riera i Homs, hi ha l'agitador cultural Eduard Escoffet, el gestor cultural Xavier Marcé i la periodista Núria Cuadrado.

Riera i Homs volen impulsar un debat obert, plural i divergent sobre la cultura, així com situar-la com a factor clau

en l'elaboració de les polítiques municipals.

La publicació plantejarà uns Diàlegs Barcelona que consistiran a reunir dues personalitats de la ciutat que abordin en profunditat aspectes sobre la creació i les polítiques culturals. En el seu primer lliurament intervenen l'artista Ignasi Aballí i el cineasta Albert Serra.

La primera pista que s'ofereix és el llibre de Marcelo Expósito *Conversación con Manuel Borja-Villel* (edicions Turpial).

També generarà cicles de debat. El primer tindrà l'epígraf de construcció i

cansament a la Barcelona actual i la participació de les firmes d'Àlex Ollé, Josep Maria Martí Font, Josep Perelló, Lluçia Ramis i Xavier Bru de Sala. Els següents seran sobre festival o creació, cosmopolitisme o retorn al bosc, governança o crisi del sector públic i periodisme cultural i altres pistes.

"Barcelona és el lloc on es construeix la nostra modernitat", va explicar Riera sobre la gènesi i el marc temàtic de la revista.●

INMA SAINZ DE BARANDA

Lluçia Homs i Fèlix Riera ahir en un hotel de Barcelona

l'objectiu diàfan de qüestionar què està fent Barcelona (i per extensió Catalunya) amb la seva cultura.

Com al conte, el nou web (Hanseligretel.cat) deixarà pistes que dirigeixin a caramels culturals (siguin lectures, pel·lícules, discos, cançons, obres de teatre, exposicions o qualsevol classe de manifestació cultural) i oferirà dolços per alimentar l'esperit crític. En castellà o català, segons la llengua que prefereixi cada articulista, i amb la

"Barcelona és el lloc on es construeix la nostra modernitat", diuen Fèlix Riera i Lluçia Homs

Catalunya Ràdio entre el 2012 i el 2015 i director de l'Institut Català de les Indústries Culturals entre el 2011 i el 2012, durant el govern d'Artur Mas. La

Hänsel* i Gretel*

El País. 15.I.2016

La cultura quiere salir del bosque

Los gestores Félix Riera y Lluçia Homs lanzan 'Hänsel* i Gretel*', revista 'online' para avivar el debate sobre políticas creativas

ROBERTA BOSCO. **Barcelona**
El cansancio de la Barcelona cultural es el primer gran tema de debate que lanza *Hänsel* i Gretel** (<http://hanseligretel.cat>), nueva revista digital dirigida, por un lado, a impulsar el diálogo plural y transdisciplinar sobre las políticas culturales y, por otro, a participar en la elaboración de nuevos modelos y realidades. La idea viene de dos de los protagonistas de la gestión cultural catalana en los últimos años: Lluçia Homs, galeista, cofundadora de la feria de videoarte Loop y director del Instituto de Cultura y de la Virreina Centro de la Imagen durante la última legislatura, y Félix Riera, productor audiovisual y editor, ex director del Institut Català de les Indústries Culturals de la Generalitat i ex director de Catalunya Ràdio entre 2012 y 2015.

La metáfora que encierra el nombre de la revista identifica Hänsel y Gretel como los creadores perdidos en el bosque, a la espera de que la sociedad vuelva a tener conciencia de la importancia del arte. "La madre es el Esta-

Hänsel* i Gretel*

Cabecera de la revista online Hänsel* i Gretel*.

do, que sigue considerando la cultura un aspecto superfluo, y el padre es el propio sistema cultural, débil e incapaz de defender a sus hijos y poner en valor su papel. La bruja, *alter ego* de la madre, representa la política estatal española con su magia negra en forma de un IVA del 21%, una ley de mecenazgo inadecuada y una política de inversiones ausente, oculta tras la seducción perversa de las golosinas", dibujó Riera, recordando que los guijarros son las pistas

que los artistas van dejando "para ocupar un lugar central en la sociedad y no permanecer perdidos en los límites difusos entre el bosque y el camino oculto en la noche".

Pese a lo sugestivo de la metáfora, al tratarse de una revista *on line*, posicionarse en los buscadores con un nombre ya tan significado será más complicado. "No va a ser fácil, pero tenemos una estrategia", aseguró Homs. Enriquece esta aventura un cartel de firmas

de postín, que incluye a los periodistas Josep Maria Martí Font, Xavier Bru de Sala y Pepe Ribas, que fue fundador de *Ajoblanco*; los críticos Joan Minguet y Arnau Puig, el compositor Josep Maria Mesures Quadreny, el diseñador Claret Serrahima y los arquitectos Jordi Badia y Josep Bohigas, entre otros. A estos se suma un consejo editorial formado por la periodista Nuria Cuadrado, el poeta y agitador Eduard Escoffet y el gestor cultural Xavier Marcé.

El contenido se estructura según ciclos temáticos abiertos, que durarán hasta que haya contribuciones interesantes, si bien la revista queda cerrada a los comentarios y el debate abierto al público se llevará a cabo en las redes sociales. Tras analizar el cansancio cultural, se abordará temas como el festival como espacio creativo o modelo turístico, el cosmopolitismo cultural, la crisis del sector público y el papel de la crítica. "Con el artista plástico Ignasi Aballí y el cineasta Albert Serra damos inicio a una sección de diálogos mensuales entre dos reconocidos creadores. Además, cada semana publicaremos pistas sobre las novedades artísticas, literarias y cinematográficas y una selección de prensa internacional", concluyó Homs, subrayando que la revista nace con vocación internacional y los artículos se publican en castellano o catalán según su autor.

Hänsel* i Gretel*

EL PUNT AVUI. 15.I.2016

Una publicació cultural de conte

El projecte digital 'Hänsel i Gretel' reflexiona sobre els canvis de Barcelona

Carla Gimeno
BARCELONA

El galerista i gestor cultural Lucià Homs i el productor audiovisual i editor Fèlix Riera van presentar ahir *Hänsel i Gretel*, una publicació digital que vol generar un espai de reflexió sobre l'ecosistema cultural de Barcelona. Els seus creadors trobaven que faltava un dispositiu que confrontés idees i mirades en l'àmbit cultural i que permetés meditar, des de la crítica com a element constructiu, com forjar una nova ciutat cultural, així que han

apostat per crear-lo. "L'eix vital de *Hänsel i Gretel* és regenerar el teixit de Barcelona. Hi ha un trencament entre estètica i polítiques culturals i volem contribuir a restablir-ho", va afirmar Fèlix Riera.

La publicació publicarà diàriament articles independents creats pels actors culturals de la ciutat i estaran distribuïts en cinc seccions diferents, en les quals es tractarà i s'analitzarà la situació en la qual es troba Barcelona actualment.

"Els camps clau de *Hänsel i Gretel* són la vida de la ciutat, com a motor cultural, el bosc, que és on es genera el pensament, Barcelona, la cultura, que permet articular la construcció d'una ciutat, i, final-

ment, la digitalització, la idea de comunicació entorn les noves tecnologies", va explicar Lucià Homs.

El nom de la publicació no és casualitat. "Pensem que el relat que regnarà el segle XXI és el conte. *L'storytelling* implica la necessitat d'aquest gènere per explicar la realitat", va relatar Fèlix Riera. El paralelisme entre el conte dels germans Grimm i les polítiques culturals i el consegüent estat del panorama artístic i creatiu a Barcelona els resultava inspirador com a títol. Tots els elements del conte original tenen un simbolisme associat: els protagonistes de Hänsel i Gretel representen la cultura que ha estat

Lucià Homs i Fèlix Riera, ahir a Barcelona ■ JOSEP LOSADA

abandonada enmig del no-res, el bosc és el lloc de foc i d'inspiració per als artistes, el pare i la madrastra són l'Estat i les polítiques culturals que impedeixen sobreviure degudament a la cultura, i la casa de xocolata és l'element que sedueix els creadors. "El conte té la capacitat d'aixecar una metàfora del món", hi va afegir Riera.

Una de les seccions troncal serà Cicles, on es proposarà periòdicament un debat obert tant per als artistes com per al públic. El primer es diu *Construcció i cansament a la Barcelona Cultural* i analitza les àrees culturals de la ciutat que estan en construcció i les contraposa a aquelles que s'estan morint. ■

Hänsel* i Gretel*

ARA. 15.I.2016

HÄNSEL I GRETTEL

Neix Hänsel i Gretel, una publicació cultural sobre Barcelona

El sector de la comunicació va donar a llum ahir a un nou projecte batejat amb el nom de Hänsel i Gretel. Es tracta d'una revista digital de caire cultural impulsada pel gestor cultural Lluçà Homs i l'exdirector de Catalunya Ràdio Fèlix Riera. L'objectiu d'aquest projecte és plantejar la manera d'aixecar una nova ciutat cultural. Hänsel i Gretel inclourà articles independents escrits per algunes de les veus més destacades de la cultura de la ciutat, com ara periodistes culturals, opinadors, creadors i gestors culturals. Els textos formaran cicles de lectura que abordaran una qüestió en profunditat. El primer d'aquests cicles es titularà *Construcció i cansament a la Barcelona cultural*. La revista publicarà articles escrits tant en català com en castellà. Hänsel i Gretel també estarà present a les xarxes socials per difondre continguts i estimular el debat. —

Hänsel* i Gretel*

ARA. 15.I.2016

≡ ara.cat

opinió

Santi Vila serà el conseller de Cultura. / FRANCESC MELCION

XAVIER BOSCH

Hänsel i Gretel i el nou govern

Ja tenim govern. D'entrada, expectació per una alineació de nous consellers que no ha triat en Puigdemont. En la composició del que ha de ser el seu equip, el president tan sols hi ha pogut pentinar algun serrell, i ho dic sense segones. Quan ha arribat a Palau, gairebé tot estava dat i beneït, amb noms i cognoms. M'agradaria pensar que l'amiguisme i els interessos han quedat fora d'aquest executiu, però no me'n surto. Com a mínim, ja ningú no té la immodèstia de dir que aquest és "el govern dels millors". Això sí, cent dies de marge i confiança que se'n sortiran, encara que Toni Comín, posem per cas, haurà de fer un màster accelerat per no carregar-se un sector, el de la sanitat, que desconeix profundament. Santi Vila és un altre exemple de capacitat descordada. Ha passat d'expert en catenàries i carreteres a saber, de cop i volta, un pou de Llull o del Quartet Gerhard. Al nou govern els desitjo sort, els demano valentia i els exigeixo una cosa: que governin.

El mateix dia que estrenem executiu sorgeix a Barcelona Hänsel i Gretel, la revista cultural i digital d'una ciutat amb molt potencial on l'art, el pensament i la reflexió són a la cua de les prioritats. Hänsel i Gretel s'estrena enmig d'un estol de bones i variades publicacions culturals a internet. Fa temps, per citar un cas, que estic enganxat al Catorze. M'agrada perquè està al dia, no pontifica i no cal garbellar gaire per trobar-hi, sempre, alguna cosa interessant. També navego pel Núvol, o per Paperdevidre, o m'entretinc a Nosaltreslegim.cat o Lletra.cat, l'espai virtual de la nostra literatura. En aquest moment que una madrastra ens vol fer empassar una menja que no ens ve de gust i que la bruixa de la berruga ens vol tancar en una gàbia, benvinguts Hänsel i Gretel per construir, de mica en mica, la nostra casa de xocolata.

Una vez, quien parecía eterno presidente y máximo defensor de Catalunya, haciéndose el compungido ante el alud de críticas que recibía desde el sector cultural —que si no tenía más abandonado es porque no osaba— se me defendió en privado con un argumentario del siguiente triste calibre: «Todos los de la cultura os quejáis y tú entre los primeros; como si no hiciéramos nada, como si no hubiera actividad y gente buena; ¿no tenemos excelentes creadores?; no me negarás que no se hacen muchas cosas...».

Vaya nivel! No valía ni la pena replicarle que no habría osado trasladar la cancioncilla a un representante de los tenderos que se quejara de la precariedad y la crisis del sector comercial. Muy al contrario, le habría preguntado qué había que ha-

i deas

XAVIER
Bru de Sala

Exiliados en el bosque

cer para revertir la situación y se habría aplicado a ello con fervor. Con la cultura, no. Con la cultura, como el perro grande en la oreja del chico.

¿Y sus sucesores? **Maragall** se consideraba uno de los nuestros, y entre los primeros, si no el primero. **Montilla** dejaba hacer y pasaba, como de casi todo. **Mas** se defiende que si no pone más es que no puede. Desde Madrid, aumenta la discriminación general —21%— y la específica, con la retirada gradual de la financiación a los equipamientos barceloneses. ¿Aún deberíamos esperar unos mínimos de suficiencia equiparables en la Europa civilizada?

Surge en este punto a la brillante metáfora de *Hänsel y Gretel*, el cultural de la red promovido por **Fèlix Riera** y **Lluçia Homs**. Después de las aventuras del cuento de los Grimm, los dos

hermanos abandonados en el bosque, supervivientes de las garras de la bruja, se quedan a vivir en el bosque, en calidad de exiliados voluntarios.

¿Qué harían ahí, **Hänsel** y **Gretel**, entre quienes ni les han ayudado.

Fèlix Riera y Lluçia Homs impulsan en la red la publicación cultural 'Hänsel y Gretel'

ni les han echado de menos, ni salen a darles la bienvenida, y no esperan nada de ellos sino un poco de entretenimiento en forma de cuentos bien manidos? Mejor quedarse en el bosque. ■

CULTURA | PRESENTE

Hacer un par de semanas tuve la posibilidad de discutir con mi amigo **Lluís Homs** sobre la conveniencia de volver al género del cuento, donde se pueden establecer paralelismos con la situación actual de la cultura. El cuento elegido fue Hänsel y Gretel en la versión de los hermanos Grimm.

La conmemoración se inició con el propósito de dibujar el año de vida de nuestra particular historia. Sin duda a Hänsel y Gretel, con su inocencia y coraje en sus vertientes masculina y femenina, les correspondió el papel del artista. A la madre, o en algunas traducciones la madrastra, le fue asignado el Estado con su aspecto antropocéntrico y autoritario, tanto desde el Estado basado en considerar la cultura como gusto superior en comparación a otras particularidades premodernas.

El padre, víctima de su tiempo y su conciencia, se sume a la voz silenciosa de su Lady Macbeth que le repite una y mil veces que debe abandonar a sus hijos si no quieren morir de hambre. Debo recordar a los lectores la segunda frase del cuento que nos recuerda a la crisis económica que estamos padeciendo: «poco era lo que tenía para pinchar y cortar e hincar el alfiler» y en una escena, cuando una gran alca de pretales sacó el pan, el viajero podía llevar a la casa el pan de cada día».

Al padre, asociado a los dictados del Estado, le asignamos el antiguo papel del sistema cultural en el que se nos atribuye la literatura, la música, las artes escénicas y visuales, y toda la sociedad en su conjunto. Un sistema cultural que parece no dar cuenta de que su función real es poner en valor el papel del artista y no en sustituirlo. Un padre tan involucrado con los arte-

tes como él está a la hora de defenderlos de los abusos de la madrastra-Estado.

Por último, la vieja bruja que se hace con sus ganancias, con su casa de chocolate, a Hänsel y Gretel, como indican algunos estudios sobre la obra de los hermanos Grimm, el otro ego de la madre. La bruja como prolongación de una política cultural estatal, es el caso de España, que ha promovido con su magia negra un PIB del 21%, no tener una ley de mecenazgo después de cuatro años de promesas, no disponer de una adecuada ley que proteja los derechos de autor en el mundo digital y la falta de inversiones en favor de la creación. Una bruja que le dulca y acude Gretel crea haber eliminado, pero sabemos que ella sigue regando por el bosque buscando nuevas víctimas a las que hincar sus dientes en forma de políticas que irán reduciendo el espacio de creación a la mínima expresión. O como lo explican los hermanos Grimm, cuando un niño caía en sus garras, lo mataba, lo cocinaba y se lo comía, y esto era una fiesta para ellos.

La segunda parte de nuestro itinerario se orientó en el significado de la obra y su capacidad de mostrar bajo su luz indirecta la complejidad de nuestro mundo actual. Debemos observar los guijeros de color blanco que resplandecen bajo la luz de la luna y que Hänsel los esparció por el suelo del bosque para volver a su hogar como los últimos intentos de los artistas por seguir estando en el centro de nuestra sociedad y no perdidos en los límites difusos entre el bosque y el camino que ha sido eliminado por la oscuridad de la noche. Un estado no debería convertir la

cultura en algo superficial, prescindible, sin utilidad, con una obsoleta necesidad de volver a las civilizaciones en aflicción de la cultura en sustitución de los artistas. **Guillermo Aguilera**

mi madre me advertía en su ensayo *Meditaciones estéticas* sobre los pintores cubistas sobre las obras de arte sobre de un arte popular, pero siempre parecen inspiradas por las obras del gran arte de la misma época. Y con eso, igual se atrevería a decir que los músicos que se tratan en los bañeros, hacia 1980, fueron fabricados con un sentimiento análogo al de Beethoven cuando pintaba sus retratos? Nadie se dio cuenta entonces. Y nadie se da cuenta ahora de lo determinante que es la obra del artista para definir y dar forma a nuestro presente. Sin los Hänsel y Gretel, los artistas y sus obras, no tendría ningún sentido la permanencia del Estado ni sus instituciones.

Una vez liberados de las fauces de la vieja bruja, Hänsel y Gretel, como nos cuentan los hermanos Grimm, volvimos a encontrar con su padre con cubitos blancos de pan y pastas preciosas. ¿Hans y yo creemos que la historia de nuestros artistas abandonados en el bosque no produciría una imagen tan hermosa y edificante para poder conciliar el sueño. Nuestros particulares Hänsel y Gretel, al verse ignorados, sin lugar en la sociedad, decidimos seguir en el bosque a la espera de que una nueva guerra de Linceos sea descubierta para volver a conectar el hombre con el hombre sin intermediarios, para volver a adquirir conciencia de la importancia del Arte para nuestra sociedad.

Lluís Homs y yo salimos de la cafetería atrevidos con una copa grande, muy grande, de panes. Habíamos atravesado el reino. ■

Foto: Homs en un momento de la obra Hänsel y Gretel.

Hänsel y Gretel siguen perdidos

Félix Homs

(Transcripció)

Hänsel y Gretel siguen perdidos en el bosque

Fèlix Riera

Hace un par de semanas tuve la posibilidad de discutir con mi amigo Lluçà Homs sobre la conveniencia de volver al género del cuento, donde se pueden establecer paralelismos con la situación actual de la cultura. El cuento elegido fue Hänsel y Gretel en la versión de los hermanos Grimm. La conversación se inició con el propósito de dilucidar el "who is who" de nuestra particular Historia. Sin duda a Hänsel y Gretel, con su inocencia y coraje en sus vertientes masculina y femenina, les correspondía el papel del artista. A la madre, o en algunas traducciones la madrastra, le fue asignado el Estado con su aspecto ennegrecido y retorcido, tanta razón de Estado basado en considerar la cultura como gasto superfluo en comparación a otras partidas presupuestarias. El padre, víctima de su mujer y su conciencia, sucumbe a la voz sinuosa de su Lady Macbeth que le repite una y mil veces que deben abandonar a sus hijos si no quieren morir de hambre. Debo recordar a los lectores la segunda frase del cuento que nos recuerda a la crisis económica que estamos padeciendo: *"poco era lo que tenía para pinchar y cortar e hincar el diente; y en una ocasión, cuando una gran alza de precios azotó el país, ni siquiera podía llevar a la casa el pan de cada día"*. Al padre, sometido a los dictados del Estado, le asignamos el ambiguo papel del sistema cultural en el que se ve atrapadas la literatura, la música, las artes escénicas y visuales, y toda la sociedad en su conjunto. Un sistema cultural que parece no darse cuenta de que su función radica en poner en valor el papel del artista y no en sustituirlo. Un padre tan bondadoso con los artistas como débil a la hora de defenderlos de los abusos de la madrastra/ estado. Por último, la vieja bruja que seduce con sus golosinas, con su casa de chocolate, a Hänsel y Gretel, como indican algunos estudios sobre la obra de los Hermanos Grimm, el alter ego de la madre. La bruja como prolongación de una política cultural Estatal, en el caso de España, que ha provocado con su magia negra un IVA del 21%, no tener una ley de mecenazgo después de cuatro años de promesas, no disponer de una adecuada ley que protege los derechos de autor en el mundo digital y la falta de inversiones en favor de la creación. Una bruja que la dulce y audaz Gretel cree haber eliminado, pero sabemos que ella sigue vagando por el bosque buscando nuevas víctimas que hincar sus dientes en forma de políticas que irán reduciendo el espacio de creación a la mínima expresión. O, como lo explican los Hermanos Grimm, *"cuando un niño caía en sus garras, lo mataba, lo cocinaba y se lo comía; y esto era una fiesta para ella"*.

La segunda parte de nuestra divagación se orientó en el significado de la obra y su capacidad de mostrar bajo su luz infantil la complejidad de nuestro mundo adulto. Debemos observar los guijarros de color blanco que resplandecían bajo la luz de la luna y que Hänsel iba esparciendo por el suelo del bosque para volver a su hogar como los últimos intentos de los artistas por seguir estando en el centro de nuestra sociedad y no perdidos en los límites difusos entre el bosque y el camino que ha sido eliminado por la oscuridad de la noche. Un Estado no debería convertir la cultura en algo superfluo, prescindible, sin utilidad, con una obsesiva necesidad de situar a los ciudadanos en oficientes de la cultura en sustitución de los artistas. Guillaume Apollinaire nos advertía en su ensayo sobre los pintores cubistas "Meditaciones estéticas" *"todas las obras de arte salen de un arte"*

Hänsel* i Gretel*

popular, pero siempre parecen inspiradas por las obras del gran arte de la misma época. Y aun así, ¿quién se atrevería a decir que las muñecas que se veían en los bazares, hacia 1880, fueron fabricadas con un sentimiento análogo al de Renoir cuando pintaba sus retratos? Nadie se dio cuenta entonces". Y nadie se da cuenta ahora de lo determinante que es la obra del artista para definir y dar forma a nuestro presente. Sin los Hänsel y Gretel, los artistas y sus obras, no tendría ningún sentido la permanencia del Estado ni sus instituciones.

Una vez liberados de las fauces de la vieja bruja, Hänsel y Gretel, como nos cuentan los Hermanos Grimm, volvieron a reunirse con su padre con cofres llenos de perlas y piedras preciosas. Lluçà y yo concluimos que la historia de nuestros artistas abandonados en el bosque no produciría una imagen tan bucólica y edificante para poder conciliar el sueño. Nuestros particulares Hänsel y Gretel, al verse ignorados, sin lugar en la sociedad, decidieron seguir en el bosque a la espera de que una nueva cueva de Lascaux sea descubierta para volver a conectar el hombre con el hombre sin intermediarios, para volver a adquirir conciencia de la importancia del Arte para nuestra sociedad.

Lluçà Homs y yo salimos de la cafetería ataviados con una capa grande, muy grande, de pieles. Habíamos atrapado al ratón.

● ADDENDA

Cultura, política, cultura

RAFAEL VALLBONA

Si la cultura fos capaç d'imbricar-se profundament en les arrels mateixes de la política (no de tenyir-ne el discurs: d'empeltar-lo), probablement els diversos actors d'aquest moment es mourien en un tauler de joc diferent; creat per ells mateixos, no es tracta de substituir una cosa per l'altra, i amb uns paràmetres més propers a l'humanisme de calat profund i divers que al màrqueting *faster sons*. En una cosa així pensen sovint aquest tipus de persones que, modernament, se'ls diu culturalistes. Són gent que, separant curiosament el pervers consum, pouen en el necessari i múltiple efecte de la cultura en la nostra societat. I si hom els anomena culturalistes és perquè, allà on van, projecten aquesta actitud, construint espais de debat a través dels quals la cultura sigui permeable

a la política, ajudi a bastir discursos socialment més sòlids, i es beneficiï de la res pública.

Però aquesta idea viu ara en camps de refugiats. Mals temps per pensar i pitjors per a mantenir una visió argumentada tant de la realitat com dels anhels. Les idees s'alineen per exigències del guió. Els actors de la política dicten la reflexió a la cultura i la fan passar per l'adreçador. Hi ha qui té molt a perdre si hi pensa. I hi ha qui té por i qui no. Aquests darrers segur que no canviaran les coses ara; això és un treball lent, ingent i incert.

Després d'intentar-ho a *Catalunya Ràdio*, ja veurem que en quedarà, el culturalista **Fèlix Riera** s'uneix a **Llucià Homs** (Virreina, Loop, etc.), per tirar endavant una publicació digital on firmes de solvència reflexionin sobre cultura, política, societat i com cal fer-ho per què bufin vents favorables a l'art i el coneixement. Cap a finals d'octubre a la xarxa.

Hänsel* i Gretel*

PREMSA DIGITAL

Hänsel* i Gretel*

LA VANGUARDIA DIGITAL. 23.V.2016

<http://www.lavanguardia.com/cultura/20160523/401996052100/periodismo-cultural-barcelona.html>

LAVANGUARDIA | Cultura

Al Minuto Internacional Política Opinión Vida Deportes Economía Local Gente Cultura Sucesos Temas
Cultura Teatro Cine Trailers Cine Cinergía Series Música Libros Sant Jordi Cultura/s Libros de Vanguardia Más

Periodismo cultural para una Barcelona en movimiento

Tercer Diálogo Barcelona de la revista digital Hänsel* i Gretel*, con Sergio Vila-Sanjuán y Jordi Nopca

Comparte en Facebook

Comparte en Twitter

1 0

REDACCIÓN, Barcelona 23/05/2016 00:03 | Actualizado a 23/05/2016 20:25

La revista digital **Hänsel* i Gretel*** publica su tercer **Diálogo Barcelona**, esta vez consagrado al “Periodismo cultural y otras pistas”. Tras el primer diálogo mantenido entre el director Albert Serra y el artista Ignasi Aballí, y el segundo entre los gestores Ricard Robles (Sonar) y Alberto Guijarro (Primavera Sound), los interlocutores son ahora los escritores y periodistas **Sergio Vila-Sanjuán** (responsable del suplemento Cultura/s de La Vanguardia) y **Jordi Nopca** (informador cultural en el diario Ara). Representantes de dos generaciones diferentes con experiencias contrastadas.

Ambos profesionales discuten la situación actual de su disciplina, especialmente en relación a Barcelona. La conversación, que se celebra en la galería Senda, está moderada por **Llucà Homs** y **Félix Riera** (codirectores de Hänsel* i Gretel*). Asisten también algunos profesionales de la gestión cultural, como el galerista **Carlos Dura n**, la editora **Eugènia Broggi** y el escritor **Manel Guerrero**.

En su primera intervención, Sergio Vila-Sanjuán analiza la evolución del **periodismo cultural** en España. “Hace 50 años, los diarios no tenían sección de cultura, la información cultural especializada no existía – argumenta-. Las secciones de cultura nacen en los años 70, sobre todo después de la muerte de Franco, y lo hacen por una razón muy clara: con el nuevo espíritu de la Transición se considera que la cultura es un elemento de la vida democrática, que ha sido determinante en la lucha antifranquista y que los nuevos medios vinculados a la democracia tienen que incluir información cultural”.

“En los años 80 –añade- todos los diarios importantes de España ya incluían información cultural y las televisiones y las radios empezaban a incorporarla. Eso coincide con un segundo factor: la **consolidación** de una **industria cultural** que antes no existía o era muy pequeña. Son años de consolidación y de dinamismo cultural y el volumen de información cultural crece y crece. A partir del 2007 la crisis económica llega a diarios, radios y televisiones y la información cultural resulta perjudicada en

Lo + Visto

La cantante de ‘The Voice’ Christina Grimmie, asesinada tras un concierto

A Justin Bieber le dan la paliza de su vida

Cuando Snapchat te sirve para descubrir que tu pareja te es infiel

‘The girlfriend experience’, el abismo de la prostitución de lujo

Gastronomic -SPAIN-
Tu mercado online de alimentos Españoles
gustos de Envío GRATIS
A TODA EUROPA
COMPRAR

Hänsel* i Gretel*

EL PUNT AVUI. 8.V.2016

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/964546-el-sotabosc-cultural-i-la-industria-urbana.html>

EL PUNT AVUI+

FNWWTID 9 o cki 5349 5B3 j

L'APUNT

El sotabosc cultural i la indústria urbana

GDXIG FDUVÈNNQ

Es va inaugurar al Palau Macaya, de La Caixa, el cicle de diàlegs Les empreses creatives, una realitat cultural. La primera conferència va ser impartida per Lluçia Homs, activista cultural, galerista i impulsor, amb Fèlix Riera, de la revista digital Hänsel i Gretel. Homs va traçar una visió sobre la incidència social i econòmica que tenen les empreses culturals –s'estima que un 3,8% del PIB i un 4,1% de l'ocupació–. Ho va fer ampliant l'espectre de les activitats creatives clàssiques a altres disciplines com ara la cuina de qualitat i els videojocs, activitats sovint detestades en l'àmbit tradicional. El tsunami de la crisi, la burocratització i l'actiu sotabosc cultural que ha resistit van aflorar per una panoràmica oportuna sobre una realitat que no hauria de ser aliena a l'evolució social.

Hänsel* i Gretel*

LA VANGUARDIA DIGITAL. 12.IV.2016

http://www.lavanguardia.com/cultura/20160412/401044911341/debate-sonar-primavera-sound-cita-musical-destino-turistico.html?utm_campaign=botones_sociales&utm_source=twitter&utm_medium=social

LA VANGUARDIA | Cultura

Al Minuto Internacional Política Opinión Vida Deportes Economía Local Gente Cultura Sucesos Temas

Cultura Teatro Cine Trailers Cine Cinergía Series Música Libros Letra Pequeña Cultura/s Libros de Vanguardia

DEBATE

Cita musical o destino turístico

Alberto Guijarro y Ricard Robles, del Primavera Sound y el Sónar, en los 'Diálogos Barcelona' de la revista 'Hänsel* i Gretel*'

Una imagen típica de la última edición del Sónar de Día (Luis Tato - LV)

Comparte en Facebook | Comparte en Twitter | +

Temas relacionados : Festivales de música Sónar Primavera Sound Vacaciones

ESTEBAN LINÉS, Barcelona 12/04/2016 01:57 | Actualizado a 12/04/2016 10:02

Lea la versión en catalán

”Los **festivales musicales** que se hacen en **Barcelona** han partido del impulso de la sociedad civil”. La frase es de Alberto Guijarro, codirector del festival **Primavera Sound**, una de las dos grandes citas musicales que acoge Barcelona junto al **Sónar**. A su lado, Ricard Robles, codirector también de este último. Ambos protagonizan el segundo diálogo que edita Hänsel* i Gretel* ([publicación digital promovida por el editor y productor audiovisual Fèlix Riera y el galerista Lluçia Homs](#)) con la cuestión de cómo engarzar el modelo que ambos tienen de la capital catalana con otro menos creativo como es el de codiciado destino turístico, como telón de fondo.

Fèlix Riera les pone en situación: ¿Por parte de la ciudad existe la necesidad de relacionarles con el turismo siendo como son corresponsables de estos festivales? Tanto uno como otro recurren a sus respectivas historias. “El Primavera Sound es herencia del trabajo que ya hacíamos en el Apollo, un trabajo muy ligado a la creación de base y de artistas emergentes. Y no es hasta que, para dar respuesta a una necesidad,

PROGRAMA SUPERIOR EN DIGITAL BUSINESS
110 horas

Fórmate y adáptate a las nuevas exigencias de la transformación de los negocios y la economía digital.

Aprovechate AHORA del 20% de descuento
www.thevalleydbs.com 680 22 19 24

The Valley
Digital Business School

Lo + Visto

Alba Casillas abandona el trono de 'MyHyV'

Conoce la teoría extra oficial (y bastante lógica) del significado de este emoji

Ver mucho porno reduce el cerebro

Una snowboarder escapa de un oso y

Hänsel* i Gretel*

LA VANGUARDIA DIGITAL. 14.II.2016

<http://www.lavanguardia.com/cultura/20160215/302159720711/paradojas-barcelona-artistica.html>

LAVANGUARDIA | Cultura

Al Minuto Internacional Política Opinión Vida Sucesos Deportes Economía Local Gente Cultura Temas

Cultura Teatro Cine Trailers Cine Cinergía Series Música Libros Letra Pequeña Libros de Vanguardia Más ▾

DIÀLEGS BARCELONA

Conversa íntegra entre els cineasta Albert Serra i l'artista visual Ignasi Aballí

• Transcripció del diàleg mantingut entre els dos creadors al web digital de cultura Hänsel i Gretel

Ignasi Aballí i Albert Serra (Hänsel* i Gretel*)

f Comparte en Facebook

🐦 Comparte en Twitter

+

🔗 57

💬 0

14/02/2016 22:01

El web digital de cultura [Hänsel i Gretel](#) ha iniciat els seus **Diàlegs Barcelona** amb una conversa entre dos creadors, el cineasta **Albert Serra** i l'artista **Ignasi Aballí**. La idea, explica un dels seus promotors, el galerista Lluçia Homs, és "posicionar la creativitat com a eix central de la nostra publicació". "Vivim una complexa situació política: a les últimes campanyes electorals, la cultura ni ha aparegut, ni ha generat cap tipus de debat. La gestió d'aquesta complexitat no serà fàcil. Hänsel i Gretel vol

SUPERMERCAD 🍎

📌 *El Corte Inglés*

Super COMPRA 10

Del 6 al 19 de febrero, por cualquier compra superior a 50€

TE REGALAMOS

10€

*Consulta condiciones

APROVECHATE AQUÍ DE NUESTRO SUPER REGALO

Hänsel* i Gretel*

ARA. 15.I.2016

http://www.ara.cat/opinio/Hansel-Gretel-govern-Non-regrette_0_1504649604.html

≡ ara.cat

opinió

Santi Vila serà el conseller de Cultura. / FRANCESC MELCION

XAVIER BOSCH

Hänsel i Gretel i el nou govern

Ja tenim govern. D'entrada, expectació per una alineació de nous consellers que no ha triat en Puigdemont. En la composició del que ha de ser el seu equip, el president tan sols hi ha pogut pentinar algun serrell, i ho dic sense segones. Quan ha arribat a Palau, gairebé tot estava dat i beneït, amb noms i cognoms. M'agradaria pensar que l'amiguisme i els interessos han quedat fora d'aquest executiu, però no me'n surto. Com a mínim, ja ningú no té la immodèstia de dir que aquest és "el govern dels millors". Això sí, cent dies de marge i confiança que se'n sortiran, encara que Toni Comín, posem per cas, haurà de fer un màster accelerat per no carregar-se un sector, el de la sanitat, que desconeix profundament. Santi Vila és un altre exemple de capacitat descordada. Ha passat d'expert en catenàries i carreteres a saber, de cop i volta, un pou de Llull o del Quartet Gerhard. Al nou govern els desitjo sort, els demano valentia i els exigeixo una cosa: que governin.

El mateix dia que estrenem executiu sorgeix a Barcelona Hänsel i Gretel, la revista cultural i digital d'una ciutat amb molt potencial on l'art, el pensament i la reflexió són a la cua de les prioritats. Hänsel i Gretel s'estrena enmig d'un estol de bones i variades publicacions culturals a internet. Fa temps, per citar un cas, que estic enganxat al Catorze. M'agrada perquè està al dia, no pontifica i no cal garbellar gaire per trobar-hi, sempre, alguna cosa interessant. També navego pel Núvol, o per Paperdevidre, o m'entretinc a Nosaltreslegim.cat o Lletra.cat, l'espai virtual de la nostra literatura. En aquest moment que una madrastra ens vol fer empassar una menja que no ens ve de gust i que la bruixa de la berruga ens vol tancar en una gàbia, benvinguts Hänsel i Gretel per construir, de mica en mica, la nostra casa de xocolata.

Hänsel* i Gretel*

EL DIARIO.es. 14.I.2016

http://www.eldiario.es/catalunya/diaricultura/Nace-Hansel-Gretel-comunidad-Barcelona_6_473562680.html

Nace la revista digital "Hänsel y Gretel", un nuevo altavoz para la comunidad cultural de Barcelona

Dijous, 14 de gener de 2016

La publicación, impulsada por Lluçà Homs y Félix Riera, quiere convertirse en "una máquina de pensamiento" Lluçà Homs y Félix Riera son los líderes de la nueva revista digital Hänsel y Gretel. Una iniciativa que quiere convertirse en un espacio de reflexión de Barcelona y su cultura, de producir nuevas ideas para convertirse en una máquina del pensamiento. En definitiva, de recuperar la autoestima que ha tenido siempre la ciudad y que la ha hecho fuerte a lo largo de la historia gracias a su movimiento cultural pluridisciplinar. Hänsel y Gretel, como la mayoría de los lectores sabrán, es un cuento de los hermanos Grimm escrito por los niños. Pero como todos los cuentos, detrás hay una historia, un sentido figurado y una moralidad que se puede trasladar al mundo de los adultos. En muchas historias escritas en formato de cuento se dicen las verdades del mundo. Dentro de la narrativa de este cuento juegan varios elementos: un niño y una niña, el bosque, el abandono de los padres, el rastro de las moldes de pan, la seducción de las golosinas y la parte más oscura y maligno de la bruja. Todos estos ingredientes tienen una sobreinterpretación en la revista digital: el niño y la niña como los artistas, el bosque como el espacio de reflexión pero también un espacio de soledad y difundido, el abandono como el aislamiento de la cultura por parte de los poderes políticos y las instituciones públicas, el rastro de las moldes como los últimos intentos de los artistas por tener un papel en nuestra sociedad y no perderse entre los árboles del bosque y, por último, la bruja maligno como el papel adoptado por la política cultural estatal que, "con su magia negra" ha impuesto un IVA del 21%. El centro del debate de la revista son los creadores, las voces más representativas de la comunidad cultural y creativa barcelonesa para volver a estimular los grandes debates y recuperar el pensamiento de ideas para volver a la sensibilidad de la sociedad por la cultura. Pasar del reconocimiento al conocimiento. La publicación busca captar el pensamiento de personas de la comunidad cultural y creativa de Barcelona con varios artículos independientes. Estos artículos servirán de base para ciclos de lectura para tratar diversos temas en profundidad: desde la "Construcción y cansancio en la Barcelona cultural", pasando por el papel de los Festivales de música o creación y su declinación hacia la cultura o bien, dirigidos a alimentar el ocio y el turismo de la ciudad o los nuevos caminos a seguir para recuperar el periodismo cultural y su prestigio e influencia. También habrá espacios de diálogos en profundidad sobre Barcelona, para buscar el pensamiento y la reflexión en profundidad, entre otras secciones. Este proyecto ambicioso quiere recuperar la cohesión de la comunidad cultural y creativa para que los ciudadanos paren y piensen. Y, en un futuro, conectar con otras ciudades del mundo donde los movimientos culturales son latentes y fuertes. La ciudad es clave para definir el carácter y tendencias de los que viven en ella. Si no se genera pensamiento ni alimenta el ecosistema cultural, se traslada en una gran debilidad del sistema que rige en nuestra sociedad. "El bosque es muy grande donde cabemos todos. Cuando decidimos volver a la ciudad veremos el lugar de donde la cultura no debería haber ido nunca" ha remachado Félix Riera.

Hänsel* i Gretel*

EL MÓN.cat 14.I.2016

http://www.mon.cat/cat/notices/2016/01/hansel_i_gretel_la_nova_revista_digital_de_cultura_156841.php

'Hansel i Gretel', la nova revista digital de cultura

Dijous, 14 de gener de 2016

per 14 de Gener 2016 a les 15.29 h Arriba la publicació publicació digital de cultura, 'Hansel i Gretel' , creada per Fèlix Riera, exdirector de Catalunya Ràdio, i Lucià Homs, galerista i gestor cultural, dos professionals lligats des de fa anys al món de la cultura. 'Hansel i Gretel' vol "estimular des del pensament els grans debats del dia a dia. Fer un salt del reconeixement al coneixement", explica Riera. En aquest sentit, l'exdirector de Catalunya Ràdio defensa la necessitat d'aquesta nova publicació perquè "les societats modernes estan començant a caminar sense l'estètica" . Per l'editor aquest fet no és "una fractura tàctica d'un moment donat, sinó que s'està construint des de fa molt temps. Ara és un forat que comença a provocar un forat negre a la societat". Per la seva banda, Homs explica que la idea del projecte comença "perquè hi ha una mancança del sistema" . "Volíem trobar un dispositiu que estigués a disposició del mateix ecosistema en el qual tothom pogués intervenir", afirma. Els elements claus d'aquesta nova revista digital són principalment els de "ciutat, Barcelona, cultura i digital". Un dels objectius és donar veu als actors culturals de la ciutat, la mirada que aporta l'artista. "Una màquina de pensament que vol generar una màquina de reflexió", insisteixen. Per què 'Hansel i Gretel'? Els creadors han escollit el nom del tradicional conte de 'Hansel i Gretel' perquè quan "el situem en l'àmbit de la cultura, ens adonem que tenen el sentiment que l'Estat modern ha abandonat la cultura al bosc , entre altres raons", assenyala Riera, i afegeix que "el conte ens ajuda a comprendre millor el món des d'una sensibilitat que és pròpia de la Modernitat". "Això va de ciutats, no de països" Els autors de la nova publicació centren el seu objectiu en les ciutats, i no en els països. Concretament ho fan en Barcelona perquè "és el punt d'on irradia la gran reflexió de la modernitat. Si Catalunya busca una realitat complexa, no podrà fer-ho sense el concurs indispensable de Barcelona ". "La capital catalana ha de capitanejar tot un procés de reflexió que porta a una contínua renovació dels objectius de la societat i el país", insisteixen. A més, la revista vol obrir diàlegs amb altres ciutats europees com París, Londres o Roma per compartir la idea que la ciutat és regeneradora d'aquests espais. " Barcelona és el centre de 'Hansel i Gretel' però el seu nivell de comunicació va més enllà ", manifesten. No es posiciona sobre el procés sobiranista Riera i Homs deixen clar que la publicació no es posicionarà sobre el procés sobiranista. "Volem donar veu a tothom. Volem que sigui un projecte plural. No es podrà identificar amb cap ideologia polític ", diuen, tot i que reconeixen que "hi haurà articles que tocaran el tema del procés".

Hänsel* i Gretel*

Europa Press 14.I.2016

[veure link](#)

Neix una revista cultural centrada en la creativitat de Barcelona

Dijous, 14 de gener de 2016

BARCELONA, 14 Gen. (EUROPA PRESS) - Lucìa Homs i Fèlix Riera han donat llum a una revista cultural digital centrada en la creativitat de Barcelona sota el nom 'Hänsel* i Gretel*', segons han informat els seus fundadors en un comunicat aquest dijous. La revista estarà formada per articles independents que aniran fent cicles de lectura per abordar les qüestions amb profunditat, amb temes com 'Construcció i cansament a la Barcelona cultural', 'Festival o creació' i 'Cosmopolitisme o el retorn al bosc'. L'equip directiu està format per Homs --exdirector de Promoció de Sectors Culturals de l'Icub-- i Riera --exdirector de Catalunya Ràdio i responsable de l'Institut català de les Indústries Culturals fins a 2012--, amb un consell editorial format pel poeta Eduard Escoffet, el vicepresident de Focus, Xavier Marcé, i la periodista Núria Cuadrado.

Hänsel* i Gretel*

La Vanguardia.es 14.I.2016

<http://www.lavanguardia.com/cultura/20160114/301402276159/hansel-gretel-revista-pensamiento-cultural-barcelona.html>

Nace Hänsel* i Gretel*, una revista de pensamiento cultural

Dijous, 14 de gener de 2016

El proyecto, impulsado por Lluçia Homs y Fèlix Riera, pretende ser un espacio de reflexión sobre la creación en Barcelona. Una máquina de pensamiento que contribuya a crear en Barcelona un nuevo ecosistema cultural. Ese es el espíritu de Hänsel* i Gretel*, una publicación digital impulsada por Lluçia Homs y Fèlix Riera, que nace con la vocación de generar un espacio de reflexión entorno a la creación cultural, a partir del debate crítico y la confrontación de ideas. La ciudad condal y la cultura son dos puntales del proyecto que este jueves Homs y Riera, profesionales ligados desde hace años a la industria cultural, han presentado en un hotel del Eixample. Barcelona es el lugar donde se construye nuestra modernidad, el contacto con Barcelona amplifica nuestra capacidad de pensar, ha sostenido Riera. Los impulsores se han propuesto que Hänsel* i Gretel* mitigue el agujero negro que existe en determinados ámbitos de la cultura, dando el salto del reconocimiento al conocimiento. Un género que explica la realidad. Nada en el universo Hänsel* i Gretel* es gratuito y todo tiene un por qué, incluso que una publicación cultural y de lectura reposada utilice el mundo 2.0 como plataforma de difusión. El mundo digital, ha dicho Homs, es clave para entender un proyecto que juega con la doble imagen: la de la tradición, expresada en el logo de la revista la ilustración original de la fábula de los hermanos Grimm-, con la modernidad, representada en el soporte. Tampoco hay fisuras en la justificación por la elección del nombre. El relato que explica la realidad del siglo XXI es el cuento, como lo fue el ensayo en el XIX o la novela en el XX, ha defendido Riera, para el que los niños protagonistas de la fábula de los Grimm serían los artistas; el padre, el sistema cultural actual; la madrastra el Estado y la bruja, la prolongación de la política cultural que graba el consumo. El sistema cultural parece no darse cuenta de que su función radica en poner en valor el papel del artista, no en sustituirlo, ha apuntado Riera. Ciclos de pensamiento Hänsel* i Gretel* publicará de lunes a viernes artículos independientes que irán conformando lo que sus impulsores han definido como ciclos de lectura. La intención es poder abordar asuntos relacionados con la cultura desde un punto de vista reflexivo y profundo para, al final, poder elaborar mapas de frío y calor sobre el sector de la creación. El primero de estos ciclos, que lleva por título Construcción y cansancio en la Barcelona cultural, ya se ha publicado. Han participado Albert Serra, Àlex Ollé, José María Martí Font, Josep Perelló, Lluçia Ramis y Xavier Bru de Sala. Además de los ciclos en una primera etapa, se han previsto cinco-, en Hänsel* i Gretel* también se reunirá a personalidades relacionadas con algún sector de la cultura barcelonesa para que dialoguen sobre aspectos de la creación y su relación con las políticas culturales. El debate se articulará en lo que Homs y Riera han bautizado como Diálogos Barcelona. Los primeros en participar en esta sección serán Ignasi Aballí y Albert Serra, que debatirán sobre los festivales de música en Barcelona. Complicidad con capitales europeas. A pesar de que la publicación tiene su ámbito de actuación en Barcelona. europeas, como Londres, París, Lisboa o Roma. Los problemas no son únicos de Barcelona, han justificado los impulsores. Preguntados por la línea editorial de la revista y su posición ante el proceso soberanista han asegurado que el proyecto es plural y han admitido que Barcelona será indispensable en la idea simple o compleja de lo que en un futuro sea Catalunya.

Hänsel* i Gretel*

El Punt Avui 15.I.2016

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/932784-la-xocolata-de-hansel-i-gretel.html>

► Webs del Grup ◉ Tradueix-nos
Divendres, 1 abril 2016

EL PUNT AVUI+

Identifica't Subscriu-te
8+ f t Q Cercar

SECCIONS EDICIÓ IMPRESA EL PUNT AVUI TV MÉS

PORTADA LOCAL SOCIETAT TERRITORI PUNT DIVERS POLÍTICA ECONOMIA **CULTURA** COMUNICACIÓ OPINIÓ IN ENGLISH ESPORTS

CULTURA 15 gener 2016 2.00 h

L'APUNT

La xocolata de Hansel i Gretel

JAUME VIDAL

Avui es podran llegir els primers articles de la revista digital Hänsel* i Gretel*, que té com a objectiu generar debat cultural des d'una òptica molt urbana. Bàsicament des de Barcelona amb intenció de connexió amb altres ciutats en què els canvis que s'experimenten obliguen a replantejar el paper de la cultura des d'una òptica de modernitat. El nom de Hänsel* i Gretel* evoca un bosc on es pot trobar el paradís en forma de caseta de xocolata. Metàfora de com a la cultura se li poden posar molts paranys. La revista pretén trobar, per la via de la reflexió i el debat, el camí que permet gaudir de les laminadures sense haver de patir la bruixa. Tasca encomiable. Només una reflexió. Aquest debat serà estèril si no es troba la manera de conduir la cultura al ciutadà.

esmorzar de ciència al 7 Portes

10 d'abril de 9:00 a 12:00 h
25 €

Josep Tabernero
Cap del Departament d'Oncologia Mèdica de l'Hospital Universitari de la Vall d'Hebron

Manel Esteller
Director del programa d'Epigenètica i Biologia del Càncer de l'Institut d'Investigacions Biomèdiques de Bellvitge

Moderador: Eduard Berraondo
Periodista

El futur de la recerca en càncer

PUBLICITAT

PUBLICAT A

Hänsel* i Gretel*

El Punt Avui.cat 15.I.2016

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/932784-la-xocolata-de-hansel-i-gretel.html>

Una publicació cultural de conte

Divendres, 15 de gener de 2016

El galerista i gestor cultural Lluçia Homs i el productor audiovisual i editor Fèlix Riera van presentar ahir Hänsel i Gretel , una publicació digital que vol generar un espai de reflexió sobre l'ecosistema cultural de Barcelona. Els seus creadors trobaven que faltava un dispositiu que confrontés idees i mirades en l'àmbit cultural i que permetés meditar, des de la crítica com a element constructiu, com forjar una nova ciutat cultural, així que han apostat per crear-lo. L'eix vital de Hänsel i Gretel és regenerar el teixit de Barcelona. Hi ha un trencament entre estètica i polítiques culturals i volem contribuir a restablir-ho, va afirmar Fèlix Riera. La publicació publicarà diàriament articles independents creats pels actors culturals de la ciutat i estaran distribuïts en cinc seccions diferents, en les quals es tractarà i s'analitzarà la situació en la qual es troba Barcelona actualment. Els camps clau de Hänsel i Gretel són la vida de la ciutat, com a motor cultural, el bosc, que és on es genera el pensament, Barcelona, la cultura, que permet articular la construcció d'una ciutat, i, finalment, la digitalització, la idea de comunicació entorn les noves tecnologies, va explicar Lluçia Homs. El nom de la publicació no és casualitat. Pensem que el relat que regnarà el segle XXI és el conte. L' storytelling implica la necessitat d'aquest gènere per explicar la realitat, va relatar Fèlix Riera. El paral·lelisme entre el conte dels germans Grimm i les polítiques culturals i el conseqüent estat del panorama artístic i creatiu a Barcelona els resultava inspirador com a títol. Tots els elements del conte original tenen un simbolisme associat: els protagonistes de Hänsel i Gretel representen la cultura que ha estat abandonada enmig del no-res, el bosc és el lloc de foscor i d'inspiració per als artistes, el pare i la madrastra són l'Estat i les polítiques culturals que impedeixen sobreviure degudament a la cultura, i la casa de xocolata és l'element que sedueix els creadors. El conte té la capacitat d'aixecar una metàfora del món, hi va afegir Riera. Una de les seccions troncal serà Cicles, on es proposarà periòdicament un debat obert tant per als artistes com per al públic. El primer es diu Construcció i cansament a la Barcelona Cultural i analitza les àrees culturals de la ciutat que estan en construcció i les contraposa a aquelles que s'estan morint.

Hänsel* i Gretel*

El País.es 15.I.2016

http://ccaa.elpais.com/ccaa/2016/01/14/catalunya/1452808247_953759.html

La cultura quiere salir del bosque

Divendres, 15 de gener de 2016

Los gestores Félix Riera y Lluçia Homs lanzan Hänsel* i Gretel*, revista online para avivar el debate sobre políticas creativas. El cansancio de la Barcelona cultural es el primer gran tema de debate que lanza Hänsel* i Gretel* (<http://hanseligretel.cat>), nueva revista digital dirigida, por un lado, a impulsar el diálogo plural y transdisciplinar sobre las políticas culturales y, por otro, a participar en la elaboración de nuevos modelos y realidades. La idea viene de dos de los protagonistas de la gestión cultural catalana en los últimos años: Lluçia Homs, galerista, cofundador de la feria de videoarte Loop y director del Instituto de Cultura y de la Virreina Centro de la Imagen durante la última legislatura, y Félix Riera, productor audiovisual y editor, ex director del Institut Català de les Indústries Culturals de la Generalitat i exdirector de Catalunya Ràdio entre 2012 y 2015. La metáfora que encierra el nombre de la revista identifica Hänsel y Gretel como los creadores perdidos en el bosque, a la espera de que la sociedad vuelva a tener conciencia de la importancia del arte. La madre es el Estado, que sigue considerando la cultura un aspecto superfluo, y el padre es el propio sistema cultural, débil e incapaz de defender a sus hijos y poner en valor su papel. La bruja, alter ego de la madre, representa la política estatal española con su magia negra en forma de un IVA del 21%, una ley de mecenazgo inadecuada y una política de inversiones ausente, oculta tras la seducción perversa de las golosinas, dibujó Riera, recordando que los guijarros son las pistas que los artistas van dejando para ocupar un lugar central en la sociedad y no permanecer perdidos en los límites difusos entre el bosque y el camino oculto en la noche. Pese a lo sugestivo de la metáfora, al tratarse de una revista on line, posicionarse en los buscadores con un nombre ya tan significado será más complicado. No va a ser fácil, pero tenemos una estrategia, aseguró Homs. Enriquece esta aventura un cartel de firmas de postín, que incluye a los periodistas Josep Maria Martí Font, Xavier Bru de Sala y Pepe Ribas, que fue fundador de Ajoblanco; los críticos Joan Minguet y Arnau Puig, el compositor Josep Maria Mestres Quadreny, el diseñador Claret Serrahima y los arquitectos Jordi Badia y Josep Bohigas, entre otros. A estos se suma un consejo editorial formado por la periodista Nuria Cuadrado, el poeta y agitador Eduard Escoffet y el gestor cultural Xavier Marcé. El contenido se estructura según ciclos temáticos abiertos, que durarán hasta que haya contribuciones interesantes, si bien la revista queda cerrada a los comentarios y el debate abierto al público se llevará a cabo en las redes sociales. Tras analizar el cansancio cultural, se abordará temas como el festival como espacio creativo o modelo turístico, el cosmopolitismo cultural, la crisis del sector público y el papel de la crítica. Con el artista plástico Ignasi Aballí y el cineasta Albert Serra damos inicio a una sección de diálogos mensuales entre dos reconocidos creadores. Además, cada semana publicaremos pistas sobre las novedades artísticas, literarias y cinematográficas y una selección de prensa internacional, concluyó Homs, subrayando que la revista nace con vocación internacional y los artículos se publican en castellano o catalán según su autor.

Hänsel* i Gretel*

Aldia.cat 15.I.2016

<http://www.aldia.cat/arts/noticia-neix-revista-cultural-centrada-creativitat-barcelona-20160114190545.html>

CATALUNYA ESPANYA MON **ARTS** GENT ESPORTS AGRO VIU BARCELONA EMPRESA

- DIGITAL -

Neix una revista cultural centrada en la creativitat de Barcelona

Publicat 14/01/2016 19:05:45 wt

BARCELONA, 14 Gen. (EUROPA PRESS) -

Lluçia Homs i Félix Riera han donat llum a una revista cultural digital centrada en la creativitat de Barcelona sota el nom "Hänsel" i Gretel", segons han informat els seus fundadors en un comunicat aquest dijous.

La revista estarà formada per articles independents que aniran fent cicles de lectura per abordar les qüestions amb profunditat, amb temes com 'Construcció i cansament a la Barcelona cultural', 'Festival o creació' i 'Cosmopolitisme o el retorn al bosc'.

L'equip directiu està format per Homs --exdirector de Promoció de Sectors Culturals de l'icub-- i Riera --exdirector de Catalunya Ràdio i responsable de l'Institut català de les Indústries Culturals fins a 2012--, amb un consell editorial format pel poeta Eduard Escoffet, el vicepresident de Focus, Xavier Maró, i la periodista Núria Cuadrado.

titulars Aldia.

CINEMA

Alex de la Iglesia acaba el rodatge d'El bar, un thriller "inesperat"

El director Alex de la Iglesia ha acabat el rodatge de la pel·lícula 'El bar', un "thriller" ple de "misteri a la vella usança" amb moments inesperats en els quals els personatges, encarnats per Mario Casas, Blanca Suárez i Carmen Machi, entre d'altres, s'enfrontaran a una missió de "supervivència", segons ha destacat aquest divendres durant una roda de premsa.

Cursos de Inglés Gratis

Aprende Inglés en Líne y Gratis. Apúntate Ahora y Empieza Ya! »